

РЕШЕНИЕ

№ 173

гр. Айтос, 27.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – АЙТОС, II СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мария Дж. Богданова

при участието на секретаря **ДЕСИСЛАВА ЯНЧ. ТОДОРОВА**
като разглежда докладваното от Мария Дж. Богданова Гражданско дело № 20222110100413 по описа за 2022 година

Делото е образувано по искова молба на Д.И.М., ЕГН *****, с адрес: *** и посочен адрес за призоваване: гр.Б., ***, чрез адв.З.Б. **против** ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ "Пожарна безопасност и защита на населението" на МВР-гр.С., представлявана от Н.Н. – директор, с адрес: гр.С., ***, с която са предявени обективно кумулативно съединени иски с правно основание по чл.178, ал.1, т.3 вр. с чл.187, ал.5, т.2 от ЗМВР и по чл.86 от ЗЗД.

Производството е по реда на чл.310, ал.1 от ГПК като в исковата молба се твърди, че ищецът заема длъжността „водач на специален автомобил и пожарникар“ в РС“ПБЗН“ – гр.Айтос към РД“ПБЗН“ - Б., като за периода от 01.07.2019г. 10.07.2020г. същият, с оглед характера на длъжността е работи 24 – часови смени, положил труд и през нощта по утвърдени графици – 7 или 8 смени месечно – **576 часа нощен труд**, който следва да се преизчисли с коефициент за нощен труд 1,143 по Кодекса на труда и Наредбата за структурата и организацията на работната заплата (8 часа дневен труд се равняват на 7 часа нощен труд) и на ищеца следва да се плати **574 лева**, представляваща дължимо допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за целия процесен период, получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд с коефициент 1, 143.

Претендира се и сумата от 50 (петдесет) лева – сбор от мораторните лихви върху стойността на неизплатеното допълнително възнаграждение за извънреден труд от датата на възникване на задължението – периода от първо число на всеки месец, следващ съответното тримесечие на отчитане на труда до датата на подаване на исковата молба в съда, както и законната лихва върху сумата по границата, начиная от датата на депозиране на исковата

молба в съда до окончателно изплащане на дължимото. Ищецът моли за присъждане на деловодни разноски.

Моли на основание чл.242, ал.1 от ГПК, съдът да постанови предварително изпълнение на решението в частта му за присъдените суми за възнаграждение.

Към исковата молба са приложени писмени доказателства и са заявени доказателствени искания – за задължаване на ответника да представи писмени доказателства, имащи отношение към предмета на спора и за назначаване на Съдебно-икономическа експертиза (СИЕ) с конкретни задачи.

В срока и по реда на чл.131 ГПК от ответната страна ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ "Пожарна безопасност и защита на населението" на МВР-гр.С., чрез гл.юрисконсулт Т.С., е постъпил писмен отговор, с който исковата молба се счита за допустима, но неоснователна. С отговора се оспорва ищцовата претенция както по основание, така и по размер. Ответникът признава наличието на служебно правоотношение между него и ищеца, но оспорва твърдението, че следва да се приложи НСОПЗ и по-специално твърдяната трансформация на нощен в дневен труд, съобразно претендирания коефициент. Ответникът сочи, че нормативният акт, от който ищецът извлича основанието на иска си, се прилага само за работници по КТ. Заявява се, че ищецът е служител на МВР и за изчисляване на трудовото му възнаграждение се прилага ЗМВР. Позовава се за приложимостта следните две наредби - Наредба № 8121з-776/29.07.2016г. за реда за организацията, разпределението на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в МВР и Наредба № 8121з-36/07.01.2020г. за реда за организацията, разпределението на работното време, за неговото отчитане, компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в МВР. Соци се, че цитираната в исковата молба Наредба № 8121з-908/02.08.2018 г. била отменена с Наредба № 8121з-1059/26.09.2019 г., и препращала отново към Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. Извежда се виждането, че според приложимата правна уредба съотношението между дневен и нощен труд на служителите на МВР е 8:8 часа или равно на коефициент 1, а не на твърдения 1,143. Цитира се също и заповед на Министъра на вътрешните работи, в която е указано нощният труд да се заплаща по 0,25лева. Излага се, че за определен период, когато е действала Наредба № 8121з-407/11.08.2014г. се е извършвало такова компенсиране с прилагането на коефициент 0,143, но според ответника това е било в разрез със ЗМВР и е било поправено с последвалите издадени наредби. Соци се, че преценката на органа, комуто била делегирана компетентността по издаването на наредбите била, по целесъобразност и не подлежала на съдебен контрол. Последователна била преценката на Министъра на вътрешните работи при издаване на наредбите, в които се предвиждало съотношение дневен към нощен труд да е 1, а не 1.143. Позовава се на решение на Съда на Европейския съюз от 24.02.2022 г., като се

сочи и че с изменение на ЗМВР е визирано понастоящем, че нормалната продължителност на работното време през нощта е 8 часа за всеки 24- часов период. Излагат се подробни съображения за разликата между нощен и извънреден труд, както и за приложимата в тази насока правна уредба. Отрича се и основателността на претенцията за лихва.

Поддържа се в обобщение, че на ищеца да платени всички суми, включващи плащания на месечното възнаграждение, за извънреден и нощен труд.

Представят се исканите по реда на чл.190 ГПК писмени доказателства. Ответникът не възразява по направеното искане за назначаване на СИЕ, като предоставя на преценката на съда необходимостта от отговор на поставените от ищеца въпроси. По същество ответникът не спори по допустимостта на иска, но моли за оставяне ищцовата претенция за главница и лихви - без уважение като неоснователна. Претендира заплащане на съдебно-деловодни разноски, вкл. юрисконсултско възнаграждение.

В съдебното заседание на 19.07.2022 г. исковата претенция се поддържа от ищеца, чрез процесуалния му представител, като едновременно с това е направено и прието изменение на предявените претенции чрез увеличение, както следва: - от 574 лева на **807.00 лева** – главница, за положен извънреден труд от **96.10 часа** за процесния период. Увеличение на акцесорният иск за мораторната лихва от 50 лева на **179,26 лева**.

От събраните по делото гласни и писмени доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, съдът приема за установено от фактическа и правна страна, следното :

Между страните не се спори, а това се установява от представените от ответника писмени доказателства, че през процесния период страните са били обвързани от служебно правоотношение, по силата на което ищецът Д.М. е заемал длъжността „водач на специален автомобил и пожарникар“ в РС„Пожарна безопасност и защита на населението“-гр.Айтос към РД“ПБЗН“ - Б. при ГД “Пожарна безопасност и защита на населението“ към МВР-С.. Видно от представените протоколи, както и от заключението на вещото лице по изготвената съдебно-икономическа експертиза, през процесния период ищецът е работил на 24-часови смени, по време на които е полагал и труд през нощта за времето от 22.00 ч. до 06.00ч., при сумирано изчисляване на работното време на тримесечие.

По делото прието и изслушано експертно заключение, неоспорено от страните, което съдът намира, че следва да се цени като обективно и компетентно изготвено. В изпълнение на поставените на СИЕ задачи, вещото лице Хр.В. сочи, че през периода 01.07.2019г.- 10.07.2020г. ищецът е положил 672 часа нощен труд, които, преизчислени с коефициента 1,143, се равняват на 768.10 часа дневен труд, а разликата между преизчисления и отчетения по протоколи положен нощен труд възлиза на 96.10 часа, за които на ищеца не е заплатено допълнително възнаграждение в размер от 807.00 лева.

Безспорно е по делото и обстоятелството, че така положения нощен труд не е

преизчисляван в дневен такъв, както и че е бил заплащан своевременно при ставка по 0,25 лв. на час, а за периода м.февруари 2020- месец юли 2020 г.- по 1.00 лв. на час.

С оглед на така изложеното съдът намира предявените искове за основателни по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл.176 и 179, ал.1 от ЗМВР, brutното месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно възнаграждение и допълнителни такива, като се изплащат допълнителни възнаграждения за научна степен, за полагане на труд през нощта - от 22.00 ч. до 06.00 ч., за полагане на труд на официални празници и за времето на разположение. В ал.2 е предвидено, че условията и редът за изплащане на тези допълнителни възнаграждения се определят с наредба на министъра на вътрешните работи, а техният размер- с негова заповед. Чл.178, ал.1, т.3 от ЗМВР е посочено, че към основното месечно възнаграждение на държавните служители в МВР следва да се изплаща допълнително възнаграждение за извънреден труд. Съгласно чл. 187, ал. 1 от ЗМВР, действал към процесния период, преди изменението с ДВ бр.60/2020 г., нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно/40 часа седмично, при 5-дневна работна седмица, а ал.3 сочи, че работното време на държавните служители се изчислява в работни дни - подневно, а за работещите на 8, 12 или 24-часови смени, сумирано за тримесечен период, като при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22.00 и 06.00 ч., през което време работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. В ал.5, т.2 е предвидено, че за служителите, работещи на смени, работата извън редовното работно време, до 280 часа годишно, се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период, който се заплаща с 50% увеличение върху основното месечно възнаграждение, съгласно ал.6, а в ал.7 е предвидено, че извънредният труд не може да надвишава 70 часа на тримесечен период и 280 часа годишно.

Съгласно чл.187, ал.9 от ЗМВР, редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отпих и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи. Процесният исков период (01.07.2019г.- 10.07.2020г.) попада в обхвата на действие на Наредба № 8121з-908/02.08.2018 год. за условията и реда за изплащане на допълнителни възнаграждения на държавните служители в Министерството на вътрешните работи за научна степен, за полагане на труд през нощта от 22,00 до 6,00 ч., за полагане на труд на официални празници, за времето на разположение и за изпълнение на специфични служебни дейности, Наредба № 8121з-776/2016г. и Наредба № 8121з-36/07.01.2020 год., които предвиждат възможност държавните служители в МВР да полагат труд и през нощта, между 22.00 и 06.00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. В тези наредби не е заложено при сумирано отчитане на работното време отработените часове нощен труд да следва да се преизчисляват с определен коефициент, каквато е била регламентацията на действащата до 01.04.2015 год., а впоследствие и в

периода 11.07.2016 г.- 02.08.2016 г. разпоредба на чл. 31, ал. 2 от Наредба № 8121з-407/11.08.2014 год. Непредвиждането на изрична разпоредба в тази насока не следва обаче да се тълкува като невъзможност или забрана за извършване на обсъденото по-горе приравняване и преизчисляване със сочения коефициент. Следва да се приеме, че тази липса съставлява непълнота в специалната правна уредба, засягаща служителите в МВР, която следва да бъде запълнена чрез прилагане на съответните норми на общата НСОПЗ, в частност чл.9, ал.2. Това субсидиарно прилагане се налага поради факта, че случаят засяга полагане на труд по служебно правоотношение, а третирането му по различен начин от работещите по трудово правоотношение относно изчисляването на часовете положен труд при сумирано изчисляване на работното време би довело до недопустимо поставяне на служителите на МВР в по-неблагоприятно и дискриминационно положение спрямо работещите на трудов договор лица. Следва да се съблюдава и гарантираното от Конституцията равенство на правата на лицата, предоставящи наемен труд, без оглед на спецификите на правоотношението, в рамките на което реализират правото си на труд и в тази връзка следва да бъдат поставени при еднакви условия всички служители, полагащи труд.

Соченият по-горе извод не се променя и от постановеното решение на СЕС от 24.02.2022г по дело С-262/20, образувано по преюдициално запитване, отправено от РС–Луковит. С решението си СЕС приема, че чл.8 и чл.12, буква „а“ от Директива 2003/88ЕО не налагат приемането на изрична национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работници в публичния сектор е по-кратка от нормалната продължителност на труда през деня. Такова уреждане в националното ни законодателство е сторено, но извън процесния период, когато е определено вече каква е нормалната продължителност на работното време на полагания от държавните служители в системата на МВР нощен труд. СЕС е посочил, че във всички случаи в полза на такива работници трябва да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволят да се компенсира особената тежест на нощния труд. За адекватни такива, отчитайки тежестта и значимостта на нощния труд на служителите в МВР, не могат да се приемат и придобивки, като ранно пенсиониране, безплатна храна, униформено облекло, обезщетения при прекратяване на служебното правоотношение в по-голям размер и др. В националното ни законодателство липсва предвиден адекватен механизъм за компенсиране на служителите в МВР, който да не ги поставя в по-неблагоприятно положение от работниците и служителите, полагащи труд по общото трудово законодателство, което налага извършване на исканото преизчисляване с посочения от ищеца коефициент.

В чл.9, ал.2 на НСОПЗ е предвидено, че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, който коефициент

според съда възлиза на 1.143, изчислен като съотношение между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време (8 часа към 7 часа).

От заключението на вещото лице Хр.В., по назначената в настоящото производство СИЕ се установява, че през процесния период ищецът е положил общо 672 часа нощен труд, които, преизчислени с коефициента 1,143, се равняват на 768.10 часа дневен труд, т.е. налице е разлика от 96.10 часа, за които на ищеца се дължи допълнително парично възнаграждение от 807.00 лева.

Ответникът не е представил доказателства, от които да се налага извода за плащане на сочената сума, поради което така предявената главна претенция следва да бъде уважена в цялост, ведно с претенцията чл.86 от ЗЗД за присъждане на законната лихва за забава върху главницата, считано от подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

За основателен следва да се счита и акцесорният иск за обезщетение за забава за периода, посочен в исковата молба, а именно - от 30.10.2019г.- 18.05.2022 г. в общ размер от **179,26** (сто седемдесет и девет лв. и двадесет и шест ст.) **лева**, представляваща сборно обезщетение за забавено плащане, поради липса на заплащане на главницата.

На основание на чл. 78, ал. 6, вр. чл. 83, ал. 1, т. 1, чл. 72, ал. 1 от ГПК и чл.359 от КТ, следва да бъде осъден ответникът да плати по сметка на РС- Б. държавна такса върху уважените искове, в размер от 100,00 (сто) лева, както и заплатените от бюджета на съда разноси за вещо лице в размер на 159,75 (сто петдесет и девет лв. и седемдесет и пет ст.) лева. На основание чл.78, ал.1 от ГПК следва да бъдат присъдени на ищеца и сторените от него деловодни разноси, възлизащи на сумата от 400,00 (четиристотин) лева - заплатено адвокатско възнаграждение, съгласно приложен договор за правна защита и съдействие.

Предвид императивната разпоредба на чл. 243, ал. 2 във вр. с чл. 242, ал. 1, ГПК, не следва да бъде уважавано искането на ищеца за допускане предварително изпълнение на решението в частта му относно присъдената главница, съгласно изричната молба на ищеца.

Мотивиран от горното, Айтоският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА Главна дирекция "Пожарна безопасност и защита на населението" на МВР-гр.С., представлявана от Н.Н. – директор, с адрес: гр.С., *** да заплати на Д.И.М., ЕГН *****, с адрес: ***, сумата от **807.00** (осемстотин и седем) **лева**, представляваща допълнително възнаграждение за **96.10 часа** извънреден труд, положен през периода 01.07.2019 г. - 10.07.2020 год. на основание служебно правоотношение между страните, по силата на което ищецът Д.И.М. е

заемал длъжността „водач на специален автомобил и пожарник“ в РС“ПБЗН“ – гр.Айтос към РД“ПБЗН“ - Б. при ГД “Пожарна безопасност и защита на населението“ към МВР, ведно със законната лихва върху сумата, начиная от датата на подаване на исковата молба - 18.05.2022г., до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от **179,26** (сто седемдесет и девет лв. и двадесет и шест ст.) **лева**, представляваща сборно обезщетение за забавено плащане на главницата за периода от 30.10.2019г. до 18.05.2022 г.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ на МВР-гр.С., да заплати на Д.И.М., ЕГН ***** сумата от 400 (четиристотин) лева, представляващи съдебно- деловодни разноси.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ на МРВ – гр.С., да заплати по сметка на РС - Айтос сумата от 259,75 лева, представляваща държавна такса и възнаграждение на вещо лице.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата на ищеца Д.И.М., за допускане на предварително изпълнение на настоящото съдебно решение, в частта му за присъдената главница.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд-Б. в двуседмичен срок, считано от 27.07.2022 г.

Съдия при Районен съд – Айтос: _____